

T. 59. --- ISTEN LELKE, SZÁLLJ LE RÁNK!

Szentlélekváró időszak utolsó napjait éljük, érezzük, szükségünk van Isten Kegyelmére. Egész énről napról napra szomjasabbá válik az igaz szeretetből fakadó öröme. Várjuk tehát a Szentlélek megjelenését... A készüléssel azonban olykor egy kicsit zavarban vagyunk, hiszen a Szentlélek eljövetele nem olyan „kézzelfogható” ünnep, mint a Karácsony, amikor átérezzük a Kisjézus békét hozó születésének örömét, vagy a Húsvét, amikor igyekszünk a Golgota fényében megérteni megváltottságunk misztériumát.

Nem, a Szentlélek eljövetele egészen más... Isten Szent Szelleme átalakít, formál, megértet dolgokat, de mindezt nem látványosan teszi, hanem a lélek mélyén dolgozva... Ismerhetjük a csoportokba gyűjtött Ajándékait, amelyek lényegileg Isten Tulajdonságaiból valók. Isten Atyai mivolta, gondoskodó Szeretetének megnyilvánulása e tulajdonságok „kiosztásában” mutatkozik meg legjobban. --- Néha azonban ezzel is bajban vagyunk, nagyon földi elgondolással azt várjuk, hogy ha valamit kapunk, akkor onnantól kezdve egy csapásra megváltozunk. Például a Bölcsesség Lelkétől azt várjuk, hogy azonnal megértünk dolgokat, és ettől megszűnnek félelmeink, vagy valami úgy megváltozik, hogy elhagyhatók lesznek a magunkon való „lelki munkáink”, stb.

Egyszer egy valóban bölcs és hiteles ember írásában azt olvastam, hogy a *Szentlélek is csak „ott tud kapcsolódni, AHOL VAN MIT megtámogatni”!* Magyarul: ha valaki komolyan dolgozik önmagán, önmaga rossz tulajdonságain, vagy mindent megtesz a saját keretein belül, hogy a lelki életben előbbre jusson, akkor az egy olyan ÉRTÉK az Úr szemében, amelyhez Isten Lelke csatlakozni tud. Így a Szentlélek az önmagától nehezen, vagy sehogy sem boldoguló embert megsegíti, előbbre juttatja, „feljebb emeli”, hogy egy magasabb szinten folytathassa munkáját, és így valódi eredményre jusson. Természetesen ezeket az „eredményeket” elsősorban a lelki-szellemi élet területére kell érteni, de azután ez már kihathat az élet minden területére! Jézus Szavai itt, ebben az esetben egyértelművé válnak: **„Mert mindenkinek, akinek van, adatik, és bővelkedni fog; attól pedig, akinek nincs, még az is elvétetik, amije van.” (Mt.25,29).** --- Talán az „elvétetik” szót itt úgy is lehet érteni, hogy egyszerűen elveszíti a továbbfejlődés lehetőségét az az ember, aki nem igyekszik Isten felé. Ha nincs benne törekvés a javulás irányában, akkor a Szentlélek nem „tud” csatlakozni hozzá, az illető „süket marad” az Isteni Ajándékokra, vagy nem ismeri fel, ezért nem is tudja fogadni azokat. Hogy azonban – mindezek ellenére – Isten Kegyelmeből kinél mi, és milyen mértékben történik mégis meg, az az Igazságos és Irgalmas Isten szuverén elgondolása alapján történik. Ő Az, Aki miközben a legjobbat akarja nekünk, valóságosan is ismeri természetünk igyekezetét, összevet múltat és jövőt, és pontosan látja lelkiállapotunkat: Befogadók vagyunk-e Ajándékaira az adott pillanatban, vagy csak mondjuk, hogy „mindent megteszünk” az előbbre jutásért?

Ebből a szempontból most nem a Szentlélek Ajándékainak felsorolása következik, hanem *Szent Fausztina* segítségével – akit mai korunk *Egyháztanítójaként* is tisztelhetünk – arra nézünk rá, hogy milyen tulajdonságokkal is rendelkeznek azok az emberek, akik többé-kevésbé már gyakorlatban élnek a Szentlélek ajándékaival. Ők a „beért vagy beérőben lévő gyümölcsök”, akik lényükön át utat mutatnak, hiszen Isten „szellemi természeténél fogva” a Szentlélek is csak „gyümölcsseiben” mutathatja meg magát a legjobban. E „gyümölcsök” azonban többfélék lehetnek: hol a Szentlélek működésének eredményeiben mutatkoznak meg pl. egy megtérésben, hol a jó és megértő emberi természetben „érjük tetten” Őt. Máskor pedig egy éppen zajló folyamatban, például éppen *Fausztina* nővér viselkedésében láthatjuk meg a Szentlélek cselekvő működését. Az alábbiak ezekre a gondolatokra mutatnak példát:

(N.148) „A legegyszerűbb lélek is lehet nemes, gyengéd érzésű, ha finom érzésekkel rendelkezik. Az ilyen lélek mindenben Istent látja, mindenütt megtalálja Őt, még a legelrejtettebb dolgokban is felfedezi Istent. Mindennek meglátja a jelentőségét, mindent magasra értékkel, mindenért hálát ad Istennek. Mindenből hasznot merít lelke számára, s minden tiszteletet, dicsőséget megad Istennek. Benne bízik, s nem zavarodik össze, ha elérkezik a megpróbáltatások ideje. Tudja, hogy Isten mindig a legjobb Atya, s az emberi szempontokra nem sokat ad. Követi a Szentlélek legkisebb sugallatát is. Örvend a Lélek látogatásának, erősen ragaszkodik Hozzá, mint a gyermek az anyjához. Ahol más lelkek fennakadnak és aggodalmaskodnak, ott ő minden félelem és nehézség nélkül továbbhalad.”

(N.167.) „Ma [1932. november] Varsóba jöttem, a harmadik próbára. A kedves anyák szívélyes köszöntése után bementem egy időre a kis kápolnába. Hirtelen előntötte lelkem Isten jelenléte, s e szavakat hallottam: **„Leányom, az a kívánságom, hogy szíved az Én irgalmas Szívem Képmásává alakuljon. Itasson át teljesen Irgalmam.”** --- A kedves mesternő anya azonnal megkérdezte tőlem, tartottam-e ebben az évben lelkigyakorlatot. – Azt válaszoltam, hogy nem – „Akkor előbb legkevesebb háromnapos lelkigyakorlatot kell tartania.” --- Istennek hála Walendów-ban épp nyolcnapos lelkigyakorlat volt, s részt vehettem rajta. Odautazásommal kapcsolatban viszont nehézségek merültek fel. Egy illető nagyon ellene volt a dolognak, s már úgy volt, hogy nem utazhatok. Ebéd után ötperces szentségimádásra mentem. Ekkor megpillantottam Jézust, aki azt mondta: **„Leányom, sok kegyelmet készítek elő számodra a holnap kezdődő**

lelkiyakorlatodon.” – Azt feleltem: „Jézusom, hiszen a lelkiyakorlatot már megkezdtek, s én nem mehetek oda.” – De Jézus megnyugtatóan: „**Készülj fel rá, hogy holnap elkezded a lelkiyakorlatot, Én rendezem el odautazásodat előljáróiddal.**” Aztán hirtelen eltűnt. Fontolgatni kezdtem, miként is lehetséges ez? A következő pillanatban félresöpörtem ezeket a gondolatokat, s csak az imával foglalkoztam.

A Szentlélektől megvilágosítást kértem, hogy felismerjem saját nyomorúságomat, s azt: milyen nyomorult is vagyok valójában. Ezután kimentem a kápolnából, s munkám elvégzéséhez láttam. Hamarosan hívatott az általános főnöknő, s közölte: „Nővér, még ma elutazik Walendów-ba Valéria anyával, hogy mindjárt holnap megkezdhesse a lelkiyakorlatot. Jó, hogy itt van Valéria anyja, így együtt utazhatnak.” – Rövid két óra múlva már Walendów-ban voltam. Egy pillanatra magamba szálltam, s megértettem, hogy egy ügyet így csak Jézus tud elintézni.”

(N.170.) Első lelkiyakorlatos nap: Reggel arra törekedtem, hogy első legyek a kápolnában, s így az elmélkedés előtt volt egy kis időm, hogy imádkozzam a Szentlélekhez és a Szentséges Szűzanyához. Buzgón kértem az Istenanyát, esdje ki részemre a hűség kegyelmét ezekben a benső sugallatokban, s arra, hogy Isten minden akarátát hűen teljesítem. Különleges bátorsággal kezdtem meg ezt a lelkiyakorlatot.

(N.248.) A püspök szavai az örök fogadalmasokhoz a szertartás alatt: „Vedd ezt a gyertyát a kezvedbe az égi megvilágosodás és a fellángoló szeretet jeleként.” --- A gyűrű átnyújtásakor: „Eljegyezzék Jézus Krisztussal, a Fenséges Atya Fiával. Ő tartson meg téged tisztán. Vedd e gyűrűt, mint az örök szövetség jelét, melyet Krisztussal, a szüzek Jegyesével megkösz. Legyen részedre a hit gyűrűje, a Szentlélek jele, hogy Krisztus jegyesének nevezzenek. Szolgáld hűséggel, hogy örök koronádat elnyerhesd.”

(N.359.) Csütörtök

Az esti áldás alatt a következő gondolatok kezdtek kínozni: „Vajon mindaz, amit Isten nagy Irgalmasságáról mondok, nem hazugság vagy képzelgés-e?” Egy darabig el akartam gondolkozni ezen, amikor lelkemben egy erős, világos hangot hallottam: „**Igaz minden, amit jóságomról mondasz, és nincs elég szó jóságom dicséretére.**” Ezek a szavak oly erősek és világosak voltak, hogy életemet adtam volna, hogy Istentől erednek. Arról a békéről ismerem fel Isten Szavait, melyek azokat kísérik, és bennem maradnak. Ez a béke olyan nagy erőt ad, hogy minden nehézség, kellemetlenség és szenvedés, s maga a halál is semmiségnek tűnik. Ez a világosság feltárta előttem, hogy a lelkekért vállalt valamennyi erőfeszitésem Isten irgalmának megismertetésére nagyon kedves Isten előtt. Lelkemben olyan nagy öröm él, hogy nem is tudom, lehetséges-e ennél nagyobb öröm a Mennyszámban? Bárcsak hallgatnának – akár csak egy kicsit is – az emberek lelkiismeretük hangjára, és a Szentlélek hangjára, azaz sugalmazására! Azt mondom: egy kicsit is – hiszen ha Isten Lelkének működésére bízunk magunkat egyszer, Ő maga fejezi be mindazt, amire mi nem vagyunk képesek.

(N.392.) Isten kétféle módon adja kegyelmét: sugalmazás és megvilágosodás révén. Ha kegyelmet kérünk, Isten megadja, de akarnunk is kell elfogadni azt. De ahhoz, hogy el tudjuk fogadni, szükségünk van önmegtagadásra. A szeretet nem szavakon és érzelmeken alapul, hanem tetteken. Ez akarati cselekedet, ajándék, illetve adományozás. Az értelem, az akarat és a szív – ez a három képességünk az, melyeket az ima során edzenünk kell.

Krisztusban fel fogok támadni, de előbb élnem kell Vele. Ha nem szakadok el a kereszttől, megmutatkozik bennem az Evangélium. Minden hiányosságot pótol bennem Jézus, akinek kegyelme szüntelenül működik bennem. A Szentháromság saját életét oltja belém a Szentlélek ajándéka által. Bennem lakik a Három Isteni Személy. Isten egész lényével, lényének minden erejével szeret. Ha Isten ennyire szeret, mit kell nekem tennem – nekem, a menyasszonyának?

(N.1781.) Pünkösd

Fogadalm megújítás. „Sokkal korábban keltem fel, mint máskor. Bementem a kápolnába, s elmerültem Isten szeretetében. A Szentáldozás előtt csendben, saját magamnak megújítottam rendi fogadalmaimat. A Szentáldozás után Isten felfoghatatlan szeretete árasztott el. Lelkem a Szentlélekkel egyesült, aki ugyanaz az Úr, mint az Atya és Fiú. Lelkemet betöltötte szent lehetének gyönyörúsége. Hiába is erőlködnék, képtelen lennék még kis részét is megértetni mindannak, amit átélt a szívem. Egész napon át, bárhol is voltam, bárkivel is beszéltem, elkísért Isten Élő jelenléte. Lelkem hálaadásba merült ezért a nagy kegyelemért.”

(N.1828.) „Ma körül fog Isten Fensége. Sehogy sem tudok magamon segíteni, hogy még jobban felkészüljek, mégis átfog az Isten. Lelkem lángol Szeretetében. Csak azt tudom, hogy szeretek, és engem is szeretnek... ez elég nekem. Azon fáradozom, hogy napközben hű maradjak a Szentlélekhez, és követelményeinek eleget tegyek. Nagy benső csendre törekszem, hogy meghallhassam az Ő Hangját...”

Érdeemes a fenti sorokat nagyon figyelmesen olvasni, és elidőzni ott, ahol a Lélek arra int...

És az is jó, ha az ember valóban időt szakít arra, hogy egy-egy gondolatnál, amely megérintett, megnézze azt, hogy „*Vajon itt, ezzel és ezzel a ponttal kapcsolatban én hogyan állok az Úrral? Miben van hiányosságom, mit kell kijavítani, esetleg jobban csinálni? Hol, mely területen kell mélyebb imába fogni, hol kevés a szeretetem, hol kell magasabbra emelni a „szeretet hófókát”? Mit sejtet meg, mit mond, mit sugall a Szentlélek a kérdéses érintésekben?*”

Lehetnek, akik most azt mondják, hogy: „*Igen, de Fausztina kiválasztott volt, és egy zárdában egyedül élve nem volt gondja másra, csak önmagára!*” Ez igaz. De Jézus azt mondja: „*Akinek sokat adtam, attól sokat kérek számon!*” –

Ez az igazság – vagyis az Úr állandó közelsége a nővér számára, ami az átlagos esetnél messze magasán több – a Jézus által nagyon szeretett nővér Naplójából is több helyen visszaigazolódik: „... *Hirtelen megpillantottam az Urat, aki így szólt hozzám: „Tudd meg, hogy ha ennek a képnak a megfestését, s az irgalmasság egész művét elhanyagolod, az ítélet napján nagyszámú lélekért kell felelned. ...” (N.154.)*

Másrészt viszont valóban igaz, hogy aki egy családban és a világban él, az – tetszik vagy sem, de – megosztottá válik Isten és a földi élet között, különösen, ha a családtagok nincsenek egy gondolkozáson. Az az ember nem tud, nincs is lehetősége – emberi szemmel nézve – csak Istenre gondolni, hiszen vannak családi és társadalmi – úgynevezett „állapotbeli” – kötelezettségei is, és ezek között sok az, ami nem kedvez a lelki életnek. Hiába tudjuk, hogy embertársunkban is az Urat szolgáljuk, több idő, gondolat, fáradság, tett fordul a fizikai sík felé, mint egy kizárólagosan Istennek elkötelezett egyénnél. *Ebben az esetben azonban éppen az a feladat, hogy hogyan lehet az elzártan, és nagy tisztaságban élő szentek kiérlelt példáját a mindennapi élet szintjén családi és közösségi körben megvalósítani, mások lelkét Isten felé továbbsegíteni? Hát, ez sem kisebb feladat, mint az előző! És, kinek mi jutott osztályrészül, abból kell a lehető legtöbbet kihozni!*

A mi Urunk pedig nagyon jól tudja mindezt! Emberi mivolta, Szűzanya egész élete, Szent József munkássága a földi élet és az égi tisztaság között feszülő Mennybe vezető „hidat” mutatják az utókorak. De az Úr más példákat is állított ide tartozóan élnek: *Szent Ilona* (Konstantin császár édesanyja), *Szent Mónika* (Szent Ágoston édesanyja), *Árpád-házi Szent Erzsébet*, *Árpád-házi Szent Hedvig*, hogy csak az ismertebbek közül említsek néhányat. De ott van *Chantal Szent Franciska* is, aki kevésbé ismert, de Istennek és embereknek egyaránt volt szolgálóleánya, és mindezt többgyermekes családanyaként tette. *Boldog Dr. Batthyány László orvost*, vagy akár *Erzsébet asszonyt* is említhetnénk, aki ugyan még nincs a boldoggá avatottak sorában, de a *Szereteláng Írnokának* életét tekintve mindenképpen mondhatjuk, hogy „*szentéletű*” példaképünk lehet. --- Amit viszont jól ismerhetünk ebben a kérdésben, az az, hogy **Istennél nincsenek sablonok, Ő mindenkire „személyre szabottan” osztja ki a feladatokat**, és tudhatjuk azt is, hogy **a „Szentlélek akkor és ott fű (segít), ahol Ő akar, és saját rejtettségéből adódóan olyan mértékben és minőségben osztja Ajándékait, ahogy azt Isteni Főlsége igazságosan elgondolta!**” A Szentlélek előtt nincsenek korlátok, Őt csak hívni és kérni lehet, de tettét ember meg nem határozhatja!

Ebből a szempontból nézzünk most egy mai példát a Szentlélek közvetlen működésére. --- Íme, a történet:

„Hat éve történt Medjugorjében. Egy frissen megtért emberkével hármásban mentünk zárandokútra: 2 nap utazás, 3 nap Medjugorjében. Már az odafelé vezető út is elég érdekes volt, több elgondolkoztató, különleges esemény történt, de még nem lehetett tudni, hogy hová vezetnek a próbák.

Az első nap a Jelenés hegyére mentünk fel. Emberkénk – aki különben maga akart nagyon Medjugorjéba menni – kijelentette a hegy alján, hogy „*ő bizony nem gondolta, hogy ez a hely ilyen magas és köves, ő a fájós lábaival fel nem tud oda menni!*” – De a Szűzanya másképp gondolta. Mi pedig azt mondtuk, hogy „*rendben, ha így gondolja, de ha már itt vagyunk, legalább induljunk el.*” Szép lassan mentünk rózsafüzért imádkozva, egyik állomás következett a másik után. Emberkénk több helyen olyan érintést kapott, hogy csak leült és sirdogált, teljesen átérezve az adott állomás saját életére is vonatkozó fájalmát, vagy éppen örömét. Ilyen módon boldogan érkeztünk vissza a hegy lábához a megtett körút végén.

A második nap a Krizsevácra mentünk. Itt a hegy lábánál megismétlődött az, ami előző nap: „*ez tényleg nagyon magas hegy, ide nem lehet felmenni!*” – Ekkor egy ember haladt el mellettünk két mankóval, és egy lábbal. Szép csendben lassan, egyenletesen haladva indult felfelé.

Emberkénk utána nézett, és szó nélkül indult a hegynek... *Kedves kis zárandokunkat a 4. stációnál a Szűzanya átölelte...* A többgyermekes édesanya patakokban folyó könnyei nehezen száradtak fel: egy élet játszódomott le előtte... *A hegytető hatalmas keresztjénél az Úr Jézus várta egy lelki Ajándékkal...* Ezt már örömkönnnyek kísérték... De a legnagyobb és legmeglepőbb Ajándék még csak ezután következett, *s ez a Szentlélek Ajándéka volt.*

Szép lassan ereszkedtünk lefelé a „*hihetetlen, mit kibíró*” fájós lábakkal, amikor már a 4. stáció elhagyása után egy folyamatosan erősödő, szinte visító hangot hallottunk. Nem tudtuk elképzelni, hogy mi ez a hang. Egy gyerek erős hisztijének is gondolhattuk volna, de annál erősebb, folyamatosabb és kitartóbb volt. A 3. stáció előtt már nagyon felerősödött. Végül, egy kanyart elhagyva megláttuk, hogy a 3. stáció állomása körül japán zárandokok egy csoportja tömörül, napernyőként használva az esernyőket, s közülük jött a hang! Tehetetlenül, szinte megkövülten vettek körül valakit, akit mi nem láttunk a sok ernyőtől. Tőlük kicsit távolabb egy európai kinézetű hölgy ült rózsafüzért imádkozva.

Megpillantva ezt a jelenetet azonnal tiszta lett a kép. A valakiben rejtőzködő sötét szellemiség az Úr Jézus és a Szűzanya jelenlétét felismerve megakasztotta a zarándokot, és visítva tapasztotta őt a stáció szikláihoz. Az imádkozó hölgy is nyilván felfogta, hogy miről van szó, de megértve, hogy önmaga kevés, segítségért imádkozott... És a Szentlélek éppen a szellemi életben „kezdőnek” számító hármunkat vezérelt akkor oda! *Ilyenkor az ember nem gondolkozik, nem okoskodik. Teszi azt, amit éppen akkor a Szentlélek vezérel.*

Leültük a sok ernyővel szembeni oldalra, kissé elbújva a déli, tűző nap elől, és félhangosan egy Szentlélek imát kezdtünk „Ima a hétfájdalmú Szűzanyával” címmel. (Jelen honlapon: IV./ 2012.05.20.) Ezt elvégezve a Szeretetláng rózsafüzérrel folytattuk, de ez utóbbi elkezdésénél is már csak nagyon csendes nyöszörgés volt hallható, a végére érve minden elcsendesedett, az ernyőerdő kezdett megbomlani, mi pedig magunkban hálát adva indultunk tovább, lefelé. --- Az eset olyan megdöbbentő, mély és megrázó volt még a mi számunkra is, hogy csak leérkezve kezdtünk el beszélgetni.

Az Úr azonban még gondoskodott bizonyoságról is.

A hosszú hazaautózás közben nagyjából félúton megálltunk egy kávé meginni. Már mentünk vissza a kocsinhoz, amikor begördült egy japán zarándokokkal teli busz, és a majdnem üres parkolóban éppen mellettünk parkolt le. Ahogy szálltak le a buszról a zarándokok, nagyon megnéztek bennünket, látszott a tekintetükön, hogy felismertek minket. Mi nem ismertünk fel közülük senkit, hiszen mi csak az ernyőket láttuk... De az ő szemük beszédes volt...

Az Úr megadta nekünk a bizonyoságot, de mindezt úgy, hogy nem adta ki a valamikor bajba került gyermekét, hanem megőrizte annak emberi méltóságát. – *Isten, az Úr minden tettében Úr!*” – fejeződik be a történet.

Isten tényleg nem személyválogató. Saját Isteni Hatalmát bárki által ki tudja nyilvánítani, csak nyitott szív, őszinte ima, segítő hozzáállás kell hozzá. Esetünkben csupán az éppen akkor odakerülő néhány idegen önzetlen imájára volt szükség – mely hozzáadódott a csoport igyekezetéhez –, így egy lélek megszabadult és továbbléphetett. Csak a hozzáállásnak kellett Fausztina nővér hozzáállásához hasonlónak lenni, és „a Szentlélek maga fejezte be mindazt, amire mi, emberek nem vagyunk képesek.” – mint ahogy Szent Fausztina is írta. A Lélek Tanítása tehát meghozta gyümölcsét...

Nyilvánvaló azonban az is, hogy ez az eset nem a legsúlyosabb esetek közé tartozott, bármilyen ijesztő is volt a visítás. Isten mindent kiszűz, és időzítése tökéletes. De belegondolni sem jó abba, hogy mi történt volna a helyzetet felismerő, de segítséget elmulasztók lelkében, ha mindez a tanító történet gyávaság miatt mulasztássá vált volna!... --- És hány észrevétlen mulasztásunk van!...

A Mester az Mester! Szentlelke által mindenkire egyszerre hat: megszabadítja azt, akinek arra van szüksége, áldással segíti az Őt szolgálót, megerősíti, és bátor lépéséért megjutalmazza a lelki életben nagyobb lépést megtevőt, és mindezt egyszerre és úgy, hogy abból mindenki, minden résztvevő számára maradandó Tanítás legyen! És teszi ezt az Úr diszkrétan, csendesen, senki lelkét meg nem szégyenítve:

„A megroppant nádat nem törí el, a füstölgő mécsbelet nem olítja ki, míg csak győzelemre nem viszi az igazságot”. Mt.12,20 Valóban Istené a dicsőség, mert minden részletet így összerendezni csak az Úr tud! **Isten valódi Tanítása a láthatatlanul működő Szentlélek által „igazi beavatás az Ő Titkaiba”!** Olyan, mint a szikla: építeni lehet rá, bevésődik az emberbe, hogy nehéz időkben visszacsatlolhassunk hozzá...

„Jöjj Szentlélek!

Töröld ki elmémből és szívemből emberi gondolataimat,
hogy elmém és szívem gondolata egy legyen Veled,
hogy Te imádkozz belőlem,
hogy csak a Te hangodat érzékeljem, és
hogy ne szólhasson közbe a sátán és a saját gondolataim.”

„Jöjj Szentlélek Úristen,

És töltsd be lelkemet Lelkeddel!

Járja át lelkemet a Te Kegyelmed, és annak hét Ajándéka!

Segíts, hogy szívünk vágyakozása egyesüljön

Szűz Mária Szeplőtelen Szívének lángolásával!

Segíts, hogy szívünk megteljen azzal a szeretettel, amely

Szűz Mária Szeplőtelen Szívét átjárta és betöltötte.” Ámen.

ÁLDOTT PÜNKÖSDI ÜNNEPEKET!

2018. 05. 17.

www.marianus.eoldal.hu

Szeretettel: M.G.Mária